

винило, така и пытало ѿ момчето, що ѣ тѣмъ рабѣ на тебѣ: а она немы ѿговорила нищо; амы тѣкала ѣ слѣзи ѿ очите и имъ оучинила и шарѣтъ, да ѿ помѣжатъ нещю. И рекло момчето на слѣгите: сега не ѣ време, да ѿ испытѣме: насъ ны донелъ овде Бгъ за ради неѣ, земѣте ѿ, да ѿ ѿнесѣме дома, и ѿ ѿнели дома, и и злекѣвали раните, и сичките се чѣдиле на нейна хѣбость, и какъ разумнѣ ходила: и многѣ пѣты ѿ прашале, чѣмъ ѣ дщѣрка и за що са и ѿсѣкли рѣките, а она не ѿговара нищо, амы молчи какъ нѣма; и момчето ѿ возлюбило и зѣорило на тѣтко си, да мѣ зѣме тѣмъ за жѣна: и мѣ рѣкълъ тѣтко мѣ: Чѣдо, намъ требѣва, да зѣмѣме дѣвоика на наша прилика, а ты сакашь неѣ не салтъ що ѣ безъ рѣки, амы Бгъ знаѣ, какѣ ѣ некоѣ селѣнка, и за кой каѣхѣтъ и ѿсѣкли рѣките, тоѣ ке да ны ѣ на срамъ; рѣкло момчето: Отче! не може, да бѣде тѣмъ хѣбость и тѣмъ разумнѣ на прѣста рѣда, она се види, да ѣ царскѣй рѣдъ, ама ако бы бѣла и ѿ прѣста рѣда, ѣ неѣ сакамъ а дрѣга ни ѣдна. Видѣлъ тѣтко мѣ, за що се не ѿстаѣ ѿ неѣ, и по законѣ венчалъ го сосъ неѣ; а Царъ нѣзинъ тѣтко падналъ оу голѣма жалость за неѣ, що се ѣ оучинила прѣлюбѣзна дщѣрка неѣгоѣ, а Царицѣта мѣ рекла, да ѣ повегнала скришома оу нѣщю, а царотъ плакалъ и не моглъ да се оутѣши, и ималъ шѣвѣ на Царицѣта, амы молчалъ и тражилъ на сѣкѣй вилаѣтъ, и писалъ на сѣте стрѣни, да се собѣратъ сѣте неѣгоѣ царскѣй чѣвѣцы, да и граатъ сосъ кони, да се малкъ развѣсли ѿ тѣмъ жалость, дошалъ хѣбаръ и на свѣкоръ Маринъ, да иѣде тѣмъ, а сынъ мѣ рѣкълъ: Отче, ѣ да иѣдемъ на твоѣ мѣсто, а ты чѣвай моѣ невѣста какъ менѣ, и ако рѣди, докаѣ неѣсамъ дошелъ, чѣвай и неѣ и дѣтѣта. Отецъ го блгослови и прѣти го, да иѣде сосъ Бжѣа помѣщю: и тѣмъ се показѣлъ предъ дрѣгите юнакъ, и разумнѣ, и сѣте го похвалили, и го видѣла тѣмъ лѣкаѣ Царицѣта, и сакала, да го залюби, и викнала ѣдинъ неѣговъ слѣга и пытала го, ѿдѣка ѣ твоѣ Господинъ, и има ли жѣна: той неѣговъ